

MARIE LU

#1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Yıkıcı olduğu
kadar büyüleyici de.
Bayıldım."

OLIVIE BLAKE

KIZIL ŞEHİR

GÜCÜN HER ZAMAN BİR BEDELİ VARDIR.

DE
X

KIZIL ŞEHİR

Orijinal adı: Red City

© 2025, Xiwei Lu

Yazan: Marie Lu

Çeviren: Fazilet Mısıkoğlu

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2026 / 978-625-5572-30-1

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Micaela Alcaino

Kapak tasarımı: Jamie Stafford-Hill

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KIZIL ŞEHİR

MARIE LU

Çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

DEX KOPYA

*Primo'ya,
Seni olduđun gibi seviyorum.*

Biyosimya

Organik maddenin başkalaşımını inceleyen alan

Felsefe

Kumun, felsefe taşının incelenmesi

Polemi

Simya kaynaklı savaş ve çatışma üzerine çalışmalar

Elementalizm

Element simyasının incelenmesi

Alkiyatri

Simya tıbbi ve şifacılığın incelenmesi

Dünyadaki En Güçlü Simya Birlikleri

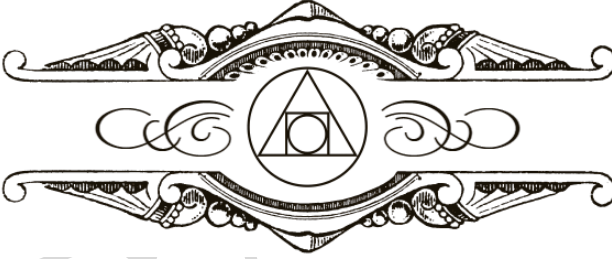
Grand Central Lumines

Belle Epoque Neuwelt

Pirene Hong Meng

Viongozi Babylonia

BİRİNCİ KISIM

*Melekler Şehri,
Kaliforniya*

Simya, bir şeyi başka bir şeye dönüştürmekten çok daha fazlasıdır. Kurşunu altına, taşı suya ya da herhangi bir elementi başka bir elemente çevirmek değildir simya. Hayır, simya içimizdeki o bitmeyen mükemmellik özlemidir. Hiç gerçekleştiremediğimiz şeyler için duyduğumuz pişmanlıktır, hiç ulaşamadığımız düşlerimize. Gecenin geç saatlerinde peşimizi bırakmayan sorulardır: Sen kimsin, kim olmak üzeresin? Hangi dünyaya adım attın, hangi dünyayı geride bırakacaksın? Ne yapacaksın ki bir anlamın olsun? Hangi izi bırakacaksın ki varlığın boşa olmasın?

Yeni Simyacı, Suzume Ito, 1996

Sam

Çocukken Sam her şeyde güzelliği görebiliyordu.

Bir salyangoz kabuğunun yuvarlaklığını bir saat boyunca hayranlıkla inceleyebilirdi. Her sabah, oyuncak hayvanı Tavşan ile birlikte kaldırım çatlaklarından çıkan tereyağı sarısı karahindibalara selam verirdi. Geceleri sokak lambaları yerde gümüş gölcükler oluştururdu. Ellerini apartman kapısındaki metal parmaklıklara sürer, parmaklarının arasından geçen titreşimlerin müziğini hissedirdi. Yatak odasının tavanındaki çatlak, yıldız şeklindeydi. Annesi eski çarşaplardan pencerelere perde yaptığında Sam hayranlıkla izler, kumaşın üzerindeki eliş çiçeklerin rüzgârda salınmasını, sanki perdenin kendisi bir çayırmış gibi seyrederdi.

Ona kalırsa evleri büyüktü. Tertemiz bir banyosu ve çalışan ışıkları vardı. Annesiyle paylaştığı bir yatak odası, Tavşan ile plastik atlarının arasında geçen hikâyeleri sahnelediği bir halı, sıcak yemekler çıkan bir mutfak ve annesinin bir şekilde hep dolu tutmayı başardığı bir buzdolabı vardı. Annesi geceleri yemek pişirirdi; haşlanmış dana etli rosto, pofuduk ekmekler, domatesli çırpılmış yumurtalar... Artanları kızartılmış çıtır pilava dönüştürür, haftalık porsiyonlara ayırıp dondurucuya yerleştirirdi. Hiç kimse bir doları annesi gibi kullanamazdı. Beş kiloluk un torbası bir somun ekmekle aynı fiyata gelir ve haftalarca erişte ve soğanlı paneklere dönüşebilirdi. Tavuk kıyması, yumurta ve lahana ile karıştırıldığında bunlar kilo kilo mantıya dönüşür, çok daha uzun süre yetebilirdi. Karpuz kabukları turşu yapılır, yumuşatılır, sotelenirdi. Pazartesi günleri alınan, son kullanma tarihi yaklaşmış Müdür Özel paketlerinden yapılan yahni dondurularak ayda otuz dolar tasarruf edi-

lirdi. Yetmiş beş sente, Meksikalı komşularının arka bahçesindeki bostandan koca bir torba kabak alınabilirdi.

Sam, evlerini güzel yemek kokuları doldururken uykuya dalmayı çok sevdi. Annesinin her yaptığı işte bu kadar yetenekli olmasına hayran olurdu. Bazen kalbi, dünyasındaki bu binlerce küçük sevinçten taşacak gibi olurdu ve her gün hepsini dört gözle beklerdi; çünkü bildiği tek şey buydu, çünkü mükemmel bir hayat tam olarak böyle görünürdü.

Bu yüzden Sam simyayı ilk kez öğrendiğinde, onu yalnızca olması gerektiği gibi, güzel bir şey, sonsuz bir olasılık olarak gördü.

Sam'ın annesi Dördüncü Cadde ile Normandie'nin kesişimindeki Mandarin Sarayı Çin Lokantası'nda çalışıyordu. Sam okuldan çıktığında ona eşlik edecek bir arkadaşı olmaz, onu dışarı çağıran kimse bulunmazdı. Bu yüzden YMCA ile Odyssey Tiyatrosu'nun önünden geçen Metro'ya binip restorana gider, orada köşedeki bir sandalyeye oturur, annesi işini bitirene kadar ödevlerini yapardı. Restorandaki diğer çalışanlar ona hiç bakmadan yanından geçip giderlerdi. Yaz aylarında Sam uzun günleri restoranın malzeme dolabında tek başına terleyerek geçirirdi; sallanan havalandırmadan gelen rüzgârı içine çeker, plastik ambalajların içindeki fal kurabiye-lerini toz hâline getirirdi. Kimse onu kontrol etmez, nasıl olduğunu sormazdı. Onun yeteneği buydu belki de, kaybolma becerisi.

Dördüncü sınıfın hemen başında sıcak bir öğleden sonra annesinin, takım elbiselerinin yakalarında altın tilki biçiminde iğneler bulunan iki adamdan sipariş aldığını gördü. Restoranın sahibi Bay Hayes telaşla adamların yanına gelip yemeklerinin ikram olduğunu söyledi. Sam, onların yanındaki köşe masada oturuyordu, herkesin fark etmediği yerde; ödevini bir kenara bırakıp gözlerini onların ıslıl ıslıl Oxford ayakkabılarına dikmişti. Böylesine sade bir ortamda bu adamlar neredeyse gerçek dışı görünüyordu: Takım elbiselerinin kumaşı şık ve toktu; saçları parlak ve kusursuz, manşetleri ışıktı

mücevher gibi parlıyordu. Sam, bu kadar şık giyinmiş insanları yalnızca otobüs Odyssey Tiyatrosu'nun önünden geçerken görürdü; kapılar açılın diye sabırsızlanan seyirciler, tüm görkemleriyle beklerlerken... Gözlerini yere indirdi, kalbi bu adamların parıltısı karşısında hızla çarpıyordu. Bu kadar dikkat çekmeye değer biri olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı.

"Will Taylor bir atıf mı almış?" diye sordu birisi.

Diğeri çatalını kaldırırken başını salladı. "Constantine" dedi.

"Yaa" dedi ilki. "Demek bir elementalist?"

"Çok iyi biri. Duyduğuma göre Diamond, Oxford'a yeni bir anlaşıma için giderken onu da yanında götürecekmış."

"Oğlunun yaşı bunun için biraz küçük değil mi?"

Öteki, çatalıyla oyalanarak yanıtladı: "Oldukça yetenekli olduğu için ona istisna yapıyorlar."

"Endişelenmeli miyiz?"

"Lumines'te yeterince yeteneğimiz yok mu sence?"

"Öyle demek istemedim."

Adam bileğini hafifçe çevirdi.

Sam gözlerini kırpı. Emindi, az önce elinde bir çatal görmüştü ama şimdi bir kaşık tutuyordu. Adam parıldayan beyaz bir tozu kahvesine karıştırırken Sam, kendini bunun baştan beri kaşık olduğuna inandırmaya çalıştı. Daha sıradan bir çocuk olsaydı belki bunu başarabilirdi. Ama zihni cıva gibi kıvrak, hafızası kusursuzdu; bir kitabı sadece sayfalarını hızlıca tarayarak ezberleyebilirdi. Bu yüzden ne kadar aksini düşünmeye çalışsa da gördüğünü biliyordu; kaşık daha önce çataldı.

Annesi siparişlerle döndüğünde, adamlar bir anda konuyu değiştirip yemekleri övdüler, annesinin ucuz gümüş küpelerinin ona çok yakıştığını söylediler. Ama annesi, müşteriler ona bağırdığında da takındığı o gergin ve çekingen gülümsemeyle karşılık verdi, gözlerini yere indirdi. "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Ancak o uzaklaşınca adamlar asıl konuşmalarına geri döndüler. Sam ise masum, görmezden gelinen bir çocuk olarak onları dinledi; bir

adamin övgüsünün neden annesini korkuttuğunu anlayamayacak kadar küçüktü.

“Reed, Will’in gideceğini biliyor mu?”

“Henüz bilmiyor.”

“Ona sen söyle. Bizden duyması, kanatlı aslandan duymasından iyidir.”

İkinci adam yüzünü buruşturdu. “Neden ben söylemek zorundayım?”

Birincisi omuz silkti. “Sen bu konuda iyisin.”

“Saçmalık. Ben terfiyi hak ediyorum.”

“Sabret. Simya, bir şeyi başka bir şeye –daha arzu edilir olana– dönüştürme sanatı değil mi? O hâlde kendini dönüştür. Daha iyi ol. Gerisi gelecektir.”

Diğeri bu sözlere somurttu. Sam onların konuşmasını kafasında çözmeye çalışırken, adamlar hiçbir şey olmamış gibi trafiğe söylemeye başladılar.

Öğleden sonra geç vakit annesi restoranın dolabına girdiğinde Sam’i sıkıntıdan yere kırık fal kurabiyeleri yapıştırırken buldu. Sam’in yüzünde hayalperest bir gülümseme vardı; az önce gördüğü büyüye, çatalların hiç bozulmadan kaşıklara dönüşmesine hâlâ hayret ediyordu.

Sam daha büyük olsaydı, annesinin dudaklarının nasıl incecik ve kıpkırmızı gerildiğini, gün boyu bir damla su içememekten kuruyup çatlamış hassas derisini fark ederdi. O gün öğle vakti restoranı dolduran iş yemeği partileri için dev tabaklar kaldırmaktan kollarındaki hafif titremeyi görebilir; annesinin bileğinde, buharlı tepsilerin yaptığı yanıkları fark edebilirdi.

Fakat bu yaşta Sam yalnızca annesinin gözlerindeki ışığı aramayı biliyordu; o ışık uykusunu almış, dinç bir parıltı mıydı, yoksa yarım ay gölgeleri gibi yorgunluktan ağırlaşmış mıydı? Annesinin

saçının durumunun gün içinde kendine ne kadar vakit bulduğunu gösterdiğini biliyordu, hâlâ düzgün uzun bir örgü müydü, yoksa şu anki gibi dağılmış, siyah tutamları yüzünün iki yanına sarkmış, elektriklenip yapay ışığın altında ürkmüş bir kedinin tüyleri gibi kabarmış mıydı?

Sam yorgunluğu gördü ama öfkeyi göremedi; küçücük kalbi çiçek gibi açıldı, mutlu oldu annesi burada olduğu ve artık eve gidebilecekleri için.

Annesi önce ona, sonra patronunun dolabında oluşturduğu dağınıklığa ters ters baktı. İki gündür satılmayan pirinç ve sarımsaklı tavuktan oluşan artan yemeklerin bulunduğu bir torba tutuyordu elinde.

Sam nihayet annesinin öfkesini fark etti ama artık çok geçti. “Temizle şunu” dedi annesi, neredeyse omzu çıkacak kadar sertçe ayağa kaldırdı. Sam inledi. “Patron görmeden” diye ekledi annesi.

Ama patron gördü. On dakika sonra annesi Bay Hayes’in karşısında duruyor; Sam ise bacaklarının arkasına saklanmış, ağlamamak için kendini tutuyor, zonklayan omzunu ovuşturuyordu. Hayes, dolabın zemininde yapıştırıcının bıraktığı yapışkan lekeler yüzünden maaşından kırk dolar keserken bir yandan annesine onun o melez piçini vardiyaları sırasında orada bulundurmasına izin verdiği için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu.

Eve geldiklerinde annesi, Sam’i cezalandırmak için bir saat boyunca köşede bekletti. Kendisi ise mutfağa gidip artan pirinci sarımsak ve yumurtayla kavurdu, tavuğu doğrayıp lahanayla, taze soğanla birlikte sarıp mantı yaptı. Sam karnı guruldayarak akşam yemeğini bekledi.

Sonunda annesi yemeği hazırlayıp onu sofraya çağırdı. Sessizlik içinde yemek yediler. Sam’in omzu hâlâ ağrıyordu. Çubuklarını öbür eline geçirip annesinin moralini düzeltmek için ne söylemesi gerektiğini düşünmeye başladı.

Sonunda kısık bir sesle, çekinerek mırıldandı: “Üzgünüm, anne.”

Annesi başını kaldırmadı. “Sence neden kızdı o?”

“Çünkü ortalığı batırdım” dedi Sam.

“Hayır. Çünkü korktu.”

“Niye korktu ki?”

“Çünkü müşteriler orada yemek yerken her şeyin tertemiz olmasını beklerler.”

Sam başını eğdi, gözlerinde yine yaşlar birikti. Aklına o şık giyimli iki adam ve ikram edilen yemekleri geldi; annesinin acı dolu gülümsemesini hatırladı.

“Peki ben neden kızdım, biliyor musun?” diye sordu annesi bu kez.

Sam, annesinin başının arkasındaki duvara baktı, yanlış cevap vermekten korkuyordu; bu konuşmayı hafızasına kazıyordu, bir daha aynı hataları yapmamak için. Utanç nefesini bastırıyordu. Anne babasını memnun etmek için canla başla çabalayıp da bir türlü başaramayan her çocuğun hissettiği o çaresiz isteği duyuyordu içinde. Annesi hep çok çalışıyordu ama Sam, her seferinde onun hayatını biraz daha zorlaştırmayı başarıyordu.

“Çünkü işini kaybedebilirdin” diye tahmin etti sonunda.

“Hayır” dedi annesi. “O iki müşteriyi dinlediğin için. İnsanların konuşmalarını dinlemenden hoşlanmıyorum.”

Sam hiçbir şey demedi ama annesinin sertliğinin altında bir acele, bir tedirginlik sezdi. Annesini rahatsız eden bir şey vardı o adamlarda ama Sam ne olduğunu sormaya cesaret edemedi.

Annesi ona bir süre baktı, sonra yumuşak bir sesle ekledi: “Bugün kolunu çektiğim için üzgünüm.”

Ve bu kez Sam, annesinin pişmanlığının bütün işaretlerini gördü: çatılmış kaşlarının gevşeyişini, gözkapaklarının düşüşünü, omuzlarının öne eğilmesiyle köprücük kemiklerinin belirginleşmesini... Büyüdüğünde anlayacaktı; annesi o gün ona zarar vermek istemişti. Ama bu, gerçeği değiştirmiyordu; yine de canını acıtmıştı.

“Kendi işine bak” dedi annesi. “Başkalarınınkine karışma. Senin tek düşünmen gereken notların.”

“Tamam, anne” dedi Sam.

SİMYA VE HIRS.

GÜÇ VE
MÜKEMMELLİK.

AŞK...
VE YALANLAR.

MELEKLER
ŞEHİRİ'NE
HOŞ GELDİN.

KALBİNİ
KIRMALARINA
ASLA
İZİN VERME.

Çeviren:
Fazilet Mıstıkoğlu

"Güç gibi, *Kızıl Şehir* de baştan çıkarıcı ve kanlı; seksi ve acımasız. Lu, talihsiz bir aşk hikâyesini ışıltılı ve ağgözlü bir dünyada sahneye koyuyor."

OLIVIE BLAKE,

Atlas Altılısı,
New York Times çoksatın yazarı

"Marie Lu'nun güçlü üslubuyla yazdığı, rakip büyücüler ve imkânsız seçimler hakkındaki büyüleyici romanı, kalbinizi paramparça edecek."

HOLLY BLACK,

Gecenin Kitabı,
New York Times çoksatın yazarı

"*Kızıl Şehir*, simyacılar ve gizemli güçleri kullanan, iktidarın üst kademeleriyle bağlantıları olan suç örgütlerinin karanlık dünyasına heyecan verici bir yolculuk. Marie Lu, sadece büyüleyici bir dünya yaratmakla kalmamış, aynı zamanda rakip suç patronları ve suikastçıların entrikalarına kapılmış, unutulmaz ve inandırıcı karakterler de yaratmış. Bu sürükleyici romanın sonuna geldiğimde tek istediğim şey... daha fazlasıydı!"

P. DJËLÍ CLARK,

New York Times çoksatın yazarı

"*Kızıl Şehir*, siyah-beyaz, karton karakterlerin değil, kalbinizi çalacak kadar karmaşık, gri karakterlerin yer aldığı, çarpıcı yeni bir dünya sunuyor! Elimden bırakamadım!"

KATEE ROBERT,

New York Times çoksatın yazarı

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Şerhler no: 44970

ISBN 978-625-5572-30-1

9 786255 572301

DE
X